

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului :</p> <p>Pe un an 240 Lei Pe jumătate de an 120 Lei Pe un pătrar de an 60 Lei Cu număr 5 Lei Pentru străinătate pe un an . . . 300 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacției „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrației „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.</p>	<p>Prețul inserțiunilor :</p> <p>Pentru publicațiuni oficiale, concurse edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei</p>
---	---	--

Pârloagele Domnului.

Pârlogul, în care sămânța sălbatică și expansivă a tot felul de burueni, ucide orice floare gingașă de câmp, înseamnă o mistuitoare durere pentru bunul econom. El, zi și noapte se gândește de ce a fost mâna lui neputincioasă la vreme, și de ce acum în locul spicelor aurii de grâu se lăfăiesc scăieții netrebnici. Ce sfânt și mare este acest regret al bunului econom care privește lăcrămând ogorul lui pârlogit cu voie sau fără voie.

Dar dacă am aduna toate pârloagele pământului, ele la un loc ar forma numai un strop pe lângă pârloagele Domnului. Ce muncă grea fără un pic de odihnă și ce chinuri, cari nu se pot exprima adecvat, l-au costat pe Mântuitorul lumii până au convins oamenii că ei sunt fiii lui Dumnezeu. Câtă iubire, mai multă decât apa mărilor, a revărsat Domnul nostru Iisus Hristos peste lumea aceasta ca eoul cel mai puternic să nu fie iubirea ci ura. Este lucrul de neînțeles cum oamenii fac totuși pârlog plin de spini și mărăcini din sufletele lor nedând nici măcar un locușor pentru florile frumoase ale lui Hristos.

Ce bucurie generală se naște prin cele congrese, când un om și paleontolog pe deasupra arată victorios scâfârliă doveditoare de originea noastră maimuțiană. Ce atmosferă de nostalgie se răspândește — prin ipoteze — după pădurile întunecoase ale Africei unde petrec frații noștri maimuțoi.

Teoria prinde rădăcini și oamenii se tăvălugesc înapoi în împărăția instinctelor brute ca apoi tot ei să se sperie cumplit de roade. Cu Hristos mergi în sus spre noblețe, cu teoria maimuțeană mergi în jos spre prăpastia animalizării și totuși această teorie distrugătoare de suflete pare mai plăcută, fiindcă e savantă.

Hristos nu a fost savant — spun oamenii

— și e drept, fiindcă El a fost Atotștiutor ceea ce înseamnă mai mult decât cel mai savant paleontolog. Întrebarea, care ne ispitește este, ce poate însemna evangelia lui Hristos, care ridică pe om la Dumnezeu în fața maimuțofililor convinși? o poveste frumoasă pe care o poți asculta indefinitiv, dar sufletul nu ți-l poți potrivi cu ea.

Maimuțofilii au de atâteori prilejul să se răcorească și totuși nu se răcoresc. Duceți la oricare pinacotecă un copilăș fraged și arătați-i un tablou cu flori el își întinde mânuțele răsând să le aducă mai aproape.

Faceți acelaș lucru cu cei mai barbari maimuțoi și veți vedea că tabloul are să fie sfârtecat în bucăți. Poezia ține până la hotarul omenimei și de aci încolo nu o mai înțelege nimeni. Cum ar fi deci posibilă o rădăcină comună între om și maimuță? Cu toate astea maimuțofilia o dă înainte ajungând adevăr de catedră și de aici în proze lat, mai numeroase și mai lungi în mijlocul poporului. Nu ne-ar interesa așa mult fraternitatea cu maimuțele, dacă ei nu ar constitui cel mai crâncen dușman al creștinismului dorind să-l rețeze dela rădăcină.

Este imposibil să pătrunzi cu seninătatea și frumseța sfintei evanghelii în sufletul omului care bănuiește urangutanul de un depărtat strămoș al său fiindcă el crede că orice decădere din firea omenească este justificată prin originea sa animalică. De ce să ne mai mirăm atunci că are Domnul nostru Iisus Hristos atâtea pârloage pe pământ.

De ce să mai condamnăm pe oamenii cari au creiat parodii la înțeleptele lui fericiri de pe munte. „Fericiti sunt cei milostivi” zice Domnul iar maimuțofilul schimbă: „Fericiti sunt cei ce au ghiarele mai ascuțite fiindcă de ei își tem toți pielea”.

„Fericiti sunt cei cu inima curată” spune Domnul dar maimuțofilul o întoarce pe dos:

„Fericiți sunt cei ce au deasupra inimii un portmoneu cu bancnote cât mai gros fiindcă pe bani poți primi și vedea tot ce este pe pământ“. Domnul cere: „Nu vă îngrijiți ce veți mânca și ce veți bea și cu ce vă veți îmbrăca“. Vorbă să fie afirmă maimuțofilii, cu mese copioase și cu haine strălucite poți cuceri lumea și atunci curg miliardele pentru hrană și îmbrăcămintă.

Privind lumea care îmbrățișează cu atâta căldură teoria maimuțiană simți cum se încheagă din nou marea durere a Domnului care s'a revărsat în lacrimi și în chemarea amară.

„Ierusalime! Ierusalime cel ce omori pe profeți și ucizi cu petrii pe cei trimiși la tine; decâteori am voit să adun pe fiii tăi, precum adună găina puii ei sub aripi dar nu ați voit. Iată vi se lăsa **casa voastră pustie**“.

Mai mult nu ne poate spune Domnul, decât că pârlogite și pustii rămân sufletele noastre când credința și iubirea lui pleacă de acolo. Și ce ne dau în schimb teoriile lumii acesteea? Disperarea în care mor atâția miliardari ai lumii. Celebrul călător și misionar care a muncit așa de mult în Africa, în țara maimuțoilor, Livingstone fără să devină maimuțofil moare rugându-se lui Dumnezeu senin și împăcat. Să lăsăm întrebarea deschisă. Ce rost are să ne pârlogim sufletele cu maimuțofilia? E mai frumoasă așa viața și mai senină moartea?

Dr. Ștefan Cioreanu
protopresbiter.

Cosmogonia biblică și teoriile științifice.

De Pr. I. Firca.

(Continuare)

Insistând ceva mai mult asupra caracterului distinctiv al științelor exacte, materialul lor îl formează — ca de altfel în orice disciplină organizată — „faptele“ sau datele observației și experienței și în nici un caz „frazele“ savante, oricât de umflate și deci obscure ar fi ele. Operația primordială în ridicarea oricărui edificiu științific va fi dară o migăloasă și istovitoare adunare a datelor, prin munca atâtor energii ce rămân adesea anonime, umbrite de strălucirea puterii de sinteză a marilor savanți și deschizători de noi drumuri¹⁾.

Adevărul că numai pe fapte precise se poate clădi edificiul științelor a devenit azi axiomatic, nemai fiind aproape nevoie de o justificare teoretică a lui. Dar aceste fapte nu au prin ele înșile o importanță științifică, ele nu impresionează în chip deosebit pe cei profani, nici nu

le spun nimic și de aceea e nevoie de apariția minților gigantice a celor ce coordonează din nenumerate dovezi concrete încheierea unei viziuni mintale, pe care aceleași fapte sunt apoi chemate s'o confirme. Milioane de oameni au observat căderea corpurilor, legea gravitației n'a fulgerat însă decât în mintea lui *Newton*. În acest înțeles *spiritul* (prin care înțelegem aici puterea de viziune mintală) constituie *esența* specială chiar a științei pozitive, definită prin „*stabilirea de raporturi*“. Faptele sunt utile și neapărat necesare în știință, căci dela ele mintea își ia savorul, dar ele sunt numai material pasiv. Știința exactă s'a născut nu dela găsirea faptelor, ci mai târziu, dela căutarea explicărilor lor²⁾.

Munca celor ce-și petrec viața în prăfuite și strivitoare biblioteci, în gazele ieșite din retorte și eprubete, mânuind telescopul, microscopul, microtomul, suflaful, balanțele etc. etc. din laboratoare pentru adunarea datelor și cifrelor, pentru măsurătorile și dozările necesare tablourilor comparative, e activitatea titanică a erudițiilor adunători de material trebuincios marilor constructori, savanți descoperitori de noi adevăruri³⁾.

Acesta e procesul firesc. Pe „faptele“ adunate — și exclusiv pe ele — omul de știință trebuie să-și întemeieze concluziile și să-și organizeze generalizările, ridicându-se până la legile raporturilor mecanice ale universului, care se pot exprima în ecuații și formule⁴⁾ și prin cari poate totodată *prevedea* fenomenele ce vor avea loc în anumite circumstanțe⁵⁾.

Realitatea materială fiind aceea care se pretează mai ales acestui fel de cercetare, iar structura materiei fiind azi admisă ca atomo-energetică, *Emil Du Bois-Reymond* a putut afirma cu drept cuvânt că o cunoaștere științifică a naturii constă în ultima analiză în reducerea schimbărilor din lumea corpurilor la mișcarea atomilor prin forțele inerente lor, sau că transformările naturii pot fi reduse la mecanica ato-

2) Ibidem.

3) Ibidem.

4) Ibidem. Afirmățiile făcute de Laplace în „*Essai philosophique sur les Probabilités*“ (Seconde Édition, Paris 1814 p. 2 sq.) pot fi edificatoare în ce privește constanța fără excepții pe care știința pozitivă o atribuia raporturilor „mecanice“ ale universului. El zice: „Nous devons... envisager l'état présent de l'univers, comme l'effet de son état antérieur, et comme la cause de celui qui va suivre. Une intelligence qui pour un instant donné connaîtrait toutes les forces dont la nature est animée, et la situation respective des êtres qui la composent, si d'ailleurs elle était assez vaste pour soumettre ces données à l'analyse, embrasserait dans la même formule les mouvements des plus grands corps de l'univers et ceux de plus léger atome: rien ne serait incertain pour elle et l'avenir, comme le passé, serait présent à ses yeux“. (Apud Emil Du Bois-Reymond „*Über die Grenzen des Naturerkennens*“. Leipzig 1903, nota 2 p. 54).

Vom insista ceva mai târziu, asupra raportului dintre certitudinea și probabilitatea științifică pozitivă.

5) Cf. Laplace op. cit. ap. Du Bois-Reymond, idem.

1) Cf. I. Botez, op. cit. pp. 361 sq.

mului⁶⁾. Dacă propozițiile mecanice se pot exprima matematic și au aceeași *siguranță apodictică* ca și propozițiile matematice, schimbările din lumea corpurilor pot fi atribuite transformărilor unei sume constante de forțe potențiale și cinetice inerente unei cantități constante de materie⁷⁾.

Cerința ca rezultatele științelor fizico-naturale să fie condensate în legi exprimate matematic⁸⁾ a fost formulată de *Kant*, a cărui titanică influență a fost determinantă în fizionomia gândirii științifice a veacului trecut. El a afirmat — de altfel în desacord cu principiile fundamentale din „Critica rațiunii pure” — că în fiecare ramură a Științelor naturale se cuprinde numai atâta știință propriu zisă, câtă matematică conține⁹⁾.

Ar urma din cele spuse că pentru ca o disciplină să se poată încadra în științele exacte, în domeniul ei — înainte de toate — să se observe un număr cât mai mare de fapte spre a nu se trage, prin generalizări pripite, concluzii eronate¹⁰⁾. Cu cât faptele observate sunt mai numeroase — idealul ar fi observarea tuturor cazurilor posibile — cu atât inducțiile făcute sunt mai apropiate de adevăr. În al doilea rând *legile fixate* sunt juste când pot fi aplicabile tuturor fenomenelor la cari se rapoartă, sau cel puțin unei covârșitoare majorități din ele, așa cum se întâmplă mai ales în domeniul științelor fizico-chimice¹¹⁾. Deducerea lor matematică a premers de multe ori verificării experimentale, ori prin observație și acestea sunt cazuri de fericită apropiere de perfecțiune a metodei. E de ajuns dacă ilustrăm această afirmație pomenind descoperirea lui Neptun prin calcul de *Le Verrier*, ori precizarea locului în sistemul periodic al elementelor, al unor corpuri chimice simple, necunoscute încă. În general vorbind însă, în acest stadiu de exactitate sunt puține din disciplinele cuprinse în sfera noțiunii de științe pozitive și la începutul acestei lucrări le-am enumerat cari par a fi.

(Urmează)

6) Cf. „Über die Grenzen des Naturerkennens“ p. 16; cf. *Betex*. op. cit. p. 57.

7) *Ibidem*. În acest caz *lege* și *hazard* devin sinonime cu necesități mecanice. („Gesetz und Zufall wären nur noch andere Namen für mechanische Nothwendigkeit. *Ibidem* p. 17“).

8) V. în Introducere pp. 6—8; *Lapparent*, *Science et Apologie*; *Du Bois-Reymond*, *Über die Grenzen des Naturerkennens*.

9) „In jeder besonderen Naturlehre nur so viel eigentliche Wissenschaft angetroffen werden könne, als darin Mathematik anzutreffen sei.“ (în Cuvânt înainte la „*Metaphysischen Anfangsgründen der Naturwissenschaft*“) ap. *Du Bois-Reymond* op. cit. p. 16; cf. *I. G. Savin*, *Curs de Apologetică*, p. 57.

10) „De a nu afirma nimic cu îndrăzneală și de a nu da necunoscutul drept cunoscut, după avertismentul atât de pozitivist al *Fer. Augustin*. (Cf. *A. Michel*, art. cit. col. 1598).

11) „Astronomia rămâne în special aceea care ne arată măsura posibilității omului în câștigarea adevărului științific. Descoperirile în mecanică și geometrie împreună cu legea gravității universale — zice *Laplace* — l-au făcut pe om capabil să înțeleagă stările trecute și viitoare ale sistemului lumii (în „*Essai philosophique sur les Probabilités*“ p. 2 la *Du Bois-Reymond* p. 54, n. 2). Această încredere mândră în puterea omului poate să dea oricui o legitimă satisfacție, dar ea are limite, ceea ce *Laplace* în optimismul lui nu a băgat de seamă.

Din scrierile presbiterului Cajus sau Gajus și ale altor scriitori bisericesti.

De: Pr. Ioan Nicorescu.

(Continuare)

Pe timpul împărăției lui *Commodus* și *Septimiu Sever* (193—211) s'a remarcat și *Rhodon*, un aziatic și învățacel al lui *Tațian* în Roma. Dânsul a convins pe *Apelles*, conducătorul marționiștilor, într'o dispută despre multele sale rătăcirii. A scris și o minunată lucrare contra lor și alta contra lui *Montan*; iar o a treia către așa numitul *Callisto* și a combătut scrierea dascălului său *Tațian* (*Problema*).

Se ocupă și de lucrările biblice cele mai grele. Dânsul a explicat într'o lucrare proprie a sa locuri nelămurite și la aparență contradictorii cu Sf. Scriptură și a scris tratate frumoase privitoare la *Hexaemeron*. Asemenea tratate au scris și contemporanii săi *Candidus* și *Apion*. (*Euseb. V. 16. 31. Ieronim, c. 37. 48. 49*).

În contra aceluiaș *Marcion*, mai înainte de *Rhodon*, a scris sub *Marc Aureliu* și *Verus Modestus* o lucrare; și episcopul *Philippus* din Creta a prelucrat o lucrare minunată (*praeclarum librum*). *Library Cluj*

În contra *Encratiștilor* s'a ridicat contemporanul său *Musanus*, care s'a bucurat de renume între scriitorii bisericesti; după dânsul un anumit *Agrippa*, cu pronumele *Castor*, a combătut pe gnosticul *Basilide* și lucrarea sa „despre evanghelie“ (*Ieronim, c. 21. 30—31. 32*).

O deosebită atențiune merită a i-se da părintelui *Dionisie*, episcopul din *Corint*, în timpul împăratului *Marc Aureliu* († 180). Dânsul s'a înălțat prin marea sa elocință și prin o activitate de Dumnezeu insuflată, învățând nu numai pe poporul său din oraș și provincie, ci și în cuprinsul altor episcopii și comunități, precum cea din *Pont* și *Nicomedia*. A compus și scrieri catolice sau universale, pentru învățatură, admoniere și de a se păzi de învățăturile rătăcite.

Tot sub împărăția lui *Septimiu Sever* a trăit și activat *Bachilus*, un renumit episcop din *Athens*. Dânsul a compus, în numele episcopilor din *Ahaia*, o lucrare frumoasă despre serbarea Paștilor (*Euseb. V. 25. 26. Ieronim, c. 44*).

În aceeaș materie și pe acel timp a adresat eruditul episcop *Polycrates din Efes*, o scrisoare sinodală papei *Victor*, drept apărare, despre timpul și forma cum s'au obișnuit să serbeze cei din *Asia-mică* Paștile (*Euseb. V. 25. 27. Ieronim, c. 45*), pecând episcopul *Theofil din Cesarea* *Palestinei* și ceilalți episcopi au trimis o folositoare scrisoare sinodală în contra aceluia,

cari deodată cu iudeii la 14 Nizan serbau pascha (Euseb. T. 26. 28; Ieronim, c. 43).

Cu cei până aci pomeniți nu s'a încheiat numărul scriitorilor bisericești din veacul al doilea. Mai sunt vre'o câțiva, aparținând secolului al doilea, cari merită o pomenire; dar îi cunoaștem numai după nume și titlul scrierilor. Intr'aceștia numărăm pe *Sextus*, cu lucrarea despre înviere; pe *Arabianus*, autorul mai multor lucrări despre lucrările creștinești; *Maximus*, care a scrutat întrebarea despre originea și materia răului și în fine *Juda* și *Heracitus*, dintre cari cel dintâi a explicat cele 70 săptămâni ale anului lui Daniil și a compus o cronografie despre 10 ani de domnie a lui Septimiu Sever (c. 203); cel de al doilea însă a compus comentare la epistolele lui Pavel.

La aceștia se mai adaug mulți alții, ale căror nume, nu însă și scrierile lor, au fost necunoscute de Eusebiu¹⁾.

Neobișnuitul număr mare al acestor eminente apologeti creștini din secolul al doilea dovedește, că majoritatea lor, numai în etate mai matură, au ajuns pe cale de cercetări să intre în Biserica creștină. Prin activitatea lor apoi Creștinismul a ajuns să intre în cercurile învățaților și să exercite o minunată putere de atracțiune. Pierderea atâtor minunate lucrări n-o poate îndestul regreta Eusebiu și Ieronim. Acele lucrări au fost capabile să dea o nouă directivă în Biserica și să ne zugrăvească mai deaproape icoana despre lupta spirituală, ce s'a dat cu atâta căldură creștinească, precum și de a admira însuflețirea și puterea spirituală a acelor luminați mărturisitori creștini, ierarhi și dascăli ai Bisericii, cari cu atâta curaj și căldură au răspândit învățătura Bisericii în toate părțile lumii.

(Sfârșit)

Preot Traian Constantin: Texte Biblice la ridicarea Pavilionului. Oravița, 1939.*

Lucrarea Preotului Traian Constantin e dedicată d-lui prof. Constantin Nedelcu, comandantul Ținutului Timiș.

În prefață autorul arată importanța străjeriei — rostul „armatei albe“ în munca pentru ridicarea neamului.

Ținând seama de doctrina și directivele Nr. 1 și Nr. 2 ale Străjii Țării, arată cum

¹⁾ Euseb. V. 31; Ieronim, c. 46—52. Fragmente de susnumiților scriitori, cari au mai rămas, se găsesc la Migne, s. gr. T. 5 și Routh, (ed. II.) T. I. și II. Ceillior, T. I. și II.

* „Librăria Românească“.

trebuie făcut textul biblic: „Un text biblic nu se explică adevărat nu i-se face exegeza, ci se va căuta ca într'un timp dat — maximum trei minute — să se provoace în sufletul copiilor o emotivitate, care să lase întipărit în mintea lor însăși existența textului“.

Sf. Sa caută ca să dea o serie de texte, care să corespundă strict cronometric, sunt multe istorioare morale frumos înpestrițate luate în mare parte după colecțiile pr. c. Părinte Dr. Marin Ionescu prof. la liceul Gh. Șincai din București (Tipografia Națională, 1927) și Dr. P. Barbu „Istoriile morale“ (Caransebeș). Următoarele texte biblice le are fixate: de ziua Eroilor, la sfințirea Pavilionului național, la sfințirea și ridicarea pavilionului, Luni după Botez, Săptămâna vameșului și a fariseului, săptămâna fiului risipitor, săptămâna lăsatului de carne, săptămâna lăsatului de brânză, săptămâna întâia din post, săptămâna a doua din post, săptămâna a treia din post, săptămâna a patra din post, săptămâna a cincina din post, săptămâna Tomii, săptămâna Minorosițelor, la ziua Eroilor, la 8 Iunie (pp. 10—60).

Textele biblice alcătuite de Preotul Tr. Constantin sunt interesante ca dezvoltare morală și felul în care se străduiește ca să le realizeze în timpul bine stabilit de 3 minute și începând cu citatul biblic anunțat — se ține tot timpul ca să nu depășească cadrul fixat.

Se poate citi cu mare ușurință, chiar memoria la nevoie — totuși *preotul străjer* trebuie să se nizuiască el însuși să fie un creator în senzul ca să nu le citească deagata așa cum se întâmplă mai adeseori.

Sunt atâtea idei frumoase, atâtea cărți cu un conținut religios-moral, accesibile tuturor, încât ușor se pot alcătui — așa după cum cer instrucțiunile necesare.

Preotul Traian Constantin a voit ca să arate că astfel de lucrări religioase-morale sunt posibile.

Textele biblice la ridicarea Pavilionului ale Preotului Tr. Constantin sunt făcute mai mult pentru școalele primare, ușoare și cu pilde scurte.

Sf. Sa pregătește încă un nou volum pentru școalele secundare, ceace dovedește că muncește în ogorul Străjeriei.

Prof. Constantin Rudneanu.

Pelerinajul dela izvorul din Seleuş.

În aceste vremuri de înfrigurare generală, trăind clipe de nesiguranță, credința în Dumnezeu este cel mai sigur reazim pentru obositul suflet al omului de azi.

Acum când zângănitul de arme începe să se audă tot mai deslușit, iar cerul privirilor noastre se împânzește de apocaliptice păsări, omul își caută refugiu în credință, alergând la adăpostul sfințelor lăcașuri să-și aline truditul suflet frământat în vălmășeala vremilor istorice — și poate biblice — pe cari le trăim.

Domnul este ajutorul și izbăvitorul nostru, de cine ne vom teme. Așa glăsuește undeva Cartea Sfântă. Cei ce-și pun nădejdea în Dumnezeu aceia și gustă din potirul pe care ni-l îmbie ajutorul Dumnezeului izbăvirilor noastre. Trup și suflet este străfulgerat de fiorul sfânt al credinței, care dă pace și alinare vieții. Trăirea unor astfel de clipe înălțătoare în comunitatea ființelor pătrunse de acest suflu al credinței vii, este o adevărată baie sufletească, căci în acele momente lăuntru nostru se spală de toată rugina gândurilor cugetate cu pământeașca minte din care absentase harul dumnezeirii ocrotitoare.

În această stare de nesiguranță, omul aleargă căutând alinare la umbră lăcașurilor sfinte, așijderea însetatelor ciute cari adumeacă susurul undelor răcoritorului izvor din munți.

*

Fără îndoială izvorul din hotarul comunei Seleuş în Banatul Jugoslav a devenit un centru duhovnicesc care în cursul vremilor viitoare poate să schițeze contururi de istorică importanță ortodoxă română.

Poporul satelor noastre vine cu deplină încredere la acest pelerinaj organizat anual la sărbătoarea „Tăerii capului sf. Ioan Botezătorul“. Dovadă este și timpul neprielnic din anul acesta, fiind cerul în preajma pelerinajului încărcat de nouri grei cari în fie ce clipă putea să-și deșărteze ugerile, cu toate acestea pelerini din cele mai îndepărtate sate, cum e Ecica, Uzdin, Straja, Nicolinți, Mramorac, Satul nou și Doloave, precum și cei din satele din apropiere, cum e Petrovasela, Alibunarul, Sân-Mihaiul, Sân-Ianășul și Dobrița nu s'au lăsat înduplecați a porni pe drumul sfințelor procesiuni având în frunte pe preoții lor. În preajma sărbătorii „Tăerii capului Sf. Ioan Botezătorul“, seara, în biserica satului s'au cetit de către preoții prezenți rugăciuni asupra bolnavilor și spovedania celor ce mâine zi s'au împărțășit, servindu-se după aceea pavecernița și mezunoptica. În zorii zilei sărbătorii

„Tăerii capului sf. Ioan Botezătorul“, s'a oficiat utrenia tot în biserica satului, iar un sobor de preoți în acelaș timp săvârșia taina sf. maslu asupra mulțimii de bolnavi la izvorul tămăduitor. Pentru sf. liturghie s'a format o procesiune impozantă cu coruri și fanfară, pornind dela biserica satului până la izvorul pelerinajului unde s'a oficiat sf. liturghie de un sobor de 10 preoți în frunte cu Pr. Victor Popoviciu adm. protopresbiteral, preoții: Nicolae Popoviciu, George Șdicu, Ștefan Sperchez, Coriolan Suci, Traian Bojin, Lazăr Cârdu, Ion Marina, Valeriu F. Perin și Aurel Uroș, predicându-se de către Pr. Victor Popoviciu adm. protopresbiteral despre credința ortodoxă ca lumină conducătoare și izbăvitoare a poporului român în tot cursul istoriei lui milenare, după care a rostit cuvânt de îmbărbătare Pr. Lazăr Cârdu. La urmă, după săvârșirea sf. liturghii mulțumește tuturor preotul locului George Șdicu, arătând progresele realizate în vederea ridicării lăcașului sfânt. Deocamdată s'a ridicat un șopru care adăpostește pe pelerinii cari voesc să nopteze la izvor. De notat este că la ridicarea acestui șopru munca manuală n'a costat nici un ban fiind făcută benevol de către maestrii și țărani de inimă din Seleuş. Fondul pentru ridicarea mănăstirii este de aproape 20.000 (douăzeci de mii) dinari, adunați prin truda preotului George Șdicu, — care este dealcum și sufletul acestei acțiuni, — precum și din donațiunile pelerinilor darnici cari nu întârzie să-și dea obolul în toate scopurile mărețe ale bisericii și neamului.

A. U. D.

Deschiderea noului an judiciar.

La Tribunalul din Caransebeș, s'a deschis în cadre solemne, Vineri în 15 cor. noul an judiciar.

În sala de ședințe, păr. I. Suru adm. protopopesc și păr. T. Roșca protodiacon au celebrat sfințirea apei, stropind cu aghiasmă toate birourile Tribunalului și Judecătoriei.

De față erau: corpul judecătoresc, în frunte cu Dl. Președinte al Tribunalului Ianculescu, mai erau și o parte din avocați, în frunte cu decanul lor Dl. Dr. Dragu, precum și toți funcționarii celor două instituții judecătorești.

Pentru prima oară în orașul nostru s'a început un nou an judiciar cu binecuvântarea Bisericii. Dl. președinte Ianculescu, îmbrăcat în robă solemnă a rostit următoarea creștinească cuvântare, care, prin bunăvoința oratorului, o publicăm aici.

Sfințiți Părinți, Domnilor Colegi de pe estradă și dela bară, Funcționari Judecătorești și Justițiabili.

Incepem astăzi un nou an judecătorec, anul judecătorec 1939—1940.

Consecvenți tradiției românești și obiceiurilor moștenite de la moșii și strămoșii noștri, am luat măsura ca această solemnitate să înceapă cu un serviciu divin. Și nici nu este de conceput altfel când pe altarul la care noi magistrații oficiem, se află Sfânta Cruce a pătimilor Mântuitorului Nostru Iisus Hristos.

Această Sfântă Cruce, pe care noi depunem jurământul în momentul intrării în exercitarea atribuțiilor ce ni s'au încredințat, și pe cari depun jurământ și martorii, sau părțile, atunci când legea pretinde, această Sfântă Cruce fiind mereu în fața magistratului, atunci când își îndeplinește serviciul, are menirea de a-i ține pururea trează în conștiința sa ideea de dreptate, până la sacrificiul persoanei sale, tot astfel după cum Mântuitorul s'a sacrificat personal ca om pentru credința pe care a propovăduit-o.

Imprejurări independente de voința noastră, dar imperios cerute de situațiunea internațională care ne predomină, fac ca acest început de an nou să ne găsească numeric destul de reduși.

Ne-am făcut datoria în anul trecut cu tot entuziasmul și cu toată puterea de muncă, ce ne-a fost hărăzită de Acela Cărui binecuvântare o implorăm la acest început de an nou; — și pătrunși de adevărurile doctrinei creștine nu înțelegem să pretindem moartea celui ce s'ar afla întâmplător în greșeală, ci îndreptarea lui.

Legea, înțelegătoare a tuturor cerințelor vremii, a tuturor împrejurărilor în cari viața de Stat a unui popor evoluează, lasă destulă libertate aceluia, pe cari înțelepciunea conducătorilor Statului i-a pus în posibilitate de a împărți dreptatea, să aprecieze culpa fiecăruia și să aplice sancțiunile legale, astfel ca principiul justiției, cuprins în vechiul dicton latin: „Suum cuique tribuere“ — adică: „Fiecăruia ceea ce este al său“, să nu mai fie astăzi un deziderat cum era pe vremuri, ci într'adevăr o realitate.

Evident că totul este relativ în lume, și ca atare și dreptatea pe care noi ca oameni o împărțim semenilor noștri, este tot atât de relativă.

Dar trebuie să credeți — după cum suntem convinși, că ați și remarcat, că fără nici un fel de considerațiune pentru cei ce apelează la oficiile noastre, ne facem datoria pe cât mai

posibil de așa manieră, ca, fiecare când pleacă din acest sanctuar să fie pe cât posibil mai mult convins, că a avut sau nu dreptate de a cere, sau nu, recunoașterea unui drept pretins.

Este știut că funcțiunea formează organul — o lege fiziologică care astăzi nu mai poate fi dărâmată.

În virtutea acestei legi și noi magistrații căutăm, pe cât posibil, a ne apropia de Divinitate, aceea care în concepția tuturor timpurilor a fost supremul ideal de dreptate.

Căutăm să ne ridicăm pe culmi cât mai înalte, de unde să avem veșnic în față perspectiva măreață și înfiorătoare a nemărginirii și a veșniciei, — așa după cum idealul dreptății este nemărginit și veșnic.

Ne repugnă adâncurile tenebroase, cu ambianță caldă, ravână și succulentă, atât de propice stimulării instinctelor gastronomice ale râmelor, cari nu vor ști niciodată ce este soarele.

Conduși de aceste principii în meseria noastră, chiar atunci când — conform vederilor celor ce sunt în afară de tagma noastră — am aplica soluțiuni eventual greșite, soluțiuni însă reparabile prin sesizarea instanțelor superioare — să fiți totuși convinși că magistratura română în cea mai perfectă bună credință își face pe deplin datoria, servindu-și Suveranul, Națiunea și ideea de „dreptate“.

Nu este mai puțin adevărat că în spinoasa noastră misiune suntem mult ajutați de concursul dat nelimitat de corpul Domnilor membri ai Baroului, de D-nii avocați.

Meseria îi face de multe ori să îmbrățișeze, cu toată căldura, o cauză de la început *ingrată*. Dreptul de apărare este un drept sfânt, recunoscut de toate legiurile moderne, și ca atare dânsii sunt obligați să-și dea tot interesul — în orice fel de cauză — de oare-ce așa pretinde legea. Cu luminile lor și cunoștințele juridice ne înlesnesc să dăm soluții cât mai aproape de adevărul pe care omenirea îl caută de la începutul existenței sale, și-l va căuta și pe mai departe, până când, pe cât posibil va putea fi atins.

Trecând mai departe — în aceeași ordine de idei — trebuie să recunoaștem că din punct de vedere mecanic — realizarea idealului de dreptate în serviciul căruia suntem puși cu toții, nu poate fi atins și fără concursul — pe deplin apreciat și recunoscut — al funcționarilor judecătorești.

Plătiți cu salarii mai mult decât modeste, acești sânguincioși mântuitori ai condeului, îngheboșați pe registre sau pe mașina de scris,

desăvârșesc munca intelectuală depusă de magistrați și avocați.

Pătrunși de spiritul de sacrificiu cerut de serviciul greșit, își macină existența — de multe ori în condițiuni igienice detestabile — pentru promovarea adevărului.

Dar cu toate eforturile pe cari cu toții suntem obligați a le face în serviciul nostru, trebuie să constatăm că nori negri vin și ne întunecă orizontul.

După 20 ani aproape de la realizarea unui vis milenar, acel al unirii aproape a tuturor Românilor într-o singură Țară mare, frumoasă și bogată, s'ar părea că integritatea noastră teritorială este amenințată. Datoria noastră a tuturor este să apărăm până la ultima picătură de sânge patrimoniul public lăsat de înaintașii noștri.

Pentru atingerea acestui ideal se cere ca fiecare dintre noi să ne facem pe deplin datoria la postul ce ne-a fost încredințat.

Mulțumind tuturor colegilor și colaboratorilor noștri pentru tot sprijinul acordat în cursul anului expirat, deschid Noul An Judecătoresc 1939—1940, urându-vă tuturor: „Spor la Muncă“.

La sfârșit Dl. av. Dr. Dragu aduce salutul corpului avocaților, asigurând pe Dl. Președinte de concursul avocaților, cari doresc să fie adevărații auxiliari ai justiției.

Cor.

Ș T I R I

Hirotonire. P. S. Părinte Episcop a învrednicit cu darul Preoției pe candidatul *Iacob Stotan* preot-catihet în Oravița.

Mănăstirea din Bicz. În ziua Crucii s'a pus piatra fundamentală a mănăstirii „Maica Domnului a tuturor mângăerilor“ întru eternizarea amintirii Reginei Maria. Actul de fundație sună: *Intru vecinică amintire a Aceleia neasemănată sprijinitoare a silințelor neamului românesc spre unitatea de stat, care a fost Regina Maria părtașă a tuturor suferințelor noastre și mângăietoare a celor cari au pățimit s'a ridicat această mănăstire a „Maicii Domnului a tuturor mângăerilor“ prin recunoștința Națiunii române în ziua Crucii a anului de noui primejdii pe cari suslețul Ei să le înlăture de asupra noastră, 1939“.* Documentul a fost depus de dl. Nicolae Iorga.

Actul măreț dela Bicz este ca un strop de rouă peste dogoarea inimilor noastre, este un simbol nimerit și grăitor prin însuși locul și momentul durării lui. Cinste și recunoștință inițiatorilor!

100 de ani dela nașterea Arhierelui Dr. Filaret Musta. Implinindu-se o sută de ani dela nașterea arhierelui Filaret, comuna sa natală îmbracă azi haină de sărbătoare. La inițiativa preotului Miron Manescu bunii credincioși ai parohiei au pietat biserica, iar astăzi o sfințește ca delegat arhieresc p. consilier eparhial R. G. Ancușa, fost preot în Văliug.

Mulțumită publică. Comuna bisericească din Oravița-română mulțumește și pe această cale nașilor bisericii D-na și Dl Dr. Pavel Liuba, avocat în Oravița, pentru frumoasele daruri în valoare de 8000 Lei donate sfinței biserici cu ocazia sărbătorii hramului. Dumnezeu să răsplătească însutit jertfa evlavioșilor donatori! *Cornel Jurca* preot.

Parohii vacante în Eparhia Ortodoxă a Maramureșului. În eparhia ortodoxă a Maramureșului sunt vacante următoarele parohii: 1. Horea, 2. Tiriam, 3. Salacea, 4. Oncești, 5. Vama, 6. Lazuri cu Arded, 7. Plopiș, 8. Cărpiniș, 9. Bercu, 10. Slătioara.

Doritorii de a ocupa unul din aceste locuri își vor trimite cererea însoțită de actele de studii și o declarație că vor servi cel puțin 5 ani în eparhie.

Se mai cere dela candidați și puterea focului sacru de a jertfi zel și muncă în misionarismul ortodox în acest ținut, cunoscând că în afară de salariul bugetat nu au alte venituri.

Cererile se vor înainta Episcopiei Ortodoxe, Sighet, până la 25 Septemvrie a. c.

Notă oficială

Nr. 5304 Sc. 1939.

Inspectoratul General Sanitar și de Asistență al Ținutului Timiș atrage atenția preoției asupra școlii de surori de ocrotire și de caritate care se va deschide în Timișoara la 1 Octomvrie a.c.

În școală vor fi primite absolvente a cel puțin 4 clase secundare, de preferință absolventele școlilor normale.

Vârsta admisibilă este de minimum 18 ani impliniți și de maximum 35 ani. La petiție se vor anexa următoarele acte:

1. Certificatul de naștere.
2. „ de cetățenie.
3. „ de studii.
4. „ de sănătate.
5. „ de moralitate.
6. Consimțământul părinților la minore.

Elevele vor putea primi și burse pentru internat.

Se admit și eleve externe. Informațiuni se pot obține dela Revizoratul surorilor de ocrotire (Inspectoratul General Sanitar, Timișoara III str. Martirul Popescu Nr. 1).

Caransebeș, în 11 Septemvrie 1939.

Episcopul:
† VASILE

Subsemnata și familiile înrudite, aduc viile lor multumiri venerabilului cler, care a celebrat la prohodirea, tuturora care au participat la înțumarea iubitului nostru soț, tată, bunic, socru și rudă

preotul IOAN GROZĂVESCU

precum și acelora, care au depus coroane, ori prin cuvinte de mângăere au alinat durerea, cu care bunul Dumnezeu ne-a cercetat, prin trecerea la cele veșnice a scumpului nostru decedat.

Cornereva, la 15 Septembrie 1939.

văd. EUFROSINA GROZĂVESCU.

Publicațiune de licitație.

Se aduce la cunoștință celor interesați, că în ziua de 24 Septembrie 1939 ora 15 se va ține în localul Oficiului Parohial ort. român Tolvădia Jud. Timiș-Torontal licitație cu oferte închise pentru darea în întreprindere a lucrărilor de întreținere și consolidare la biserica ortodoxă română din Tolvădia.

Planul și devizul se pot vedea la oficiul parohial. La licitație se admit numai arhitecți și maestri cari posedă autorizația recerută.

Concurenții vor înainta deodată cu oferta închisă și vadiul de 6% din prețul oferit în numerar sau efecte garantate de stat.

Biserica fiind decretată monument istoric anteprenorul va face lucrările întocmai cum sunt specificate în deviz.

Concurenții nu pot pretinde cheltueli de deplasare sau altfel de spese.

Consiliul parohial își rezervă dreptul a preda lucrările aceluși anteprenor în care va avea mai mare încredere.

Contractul devine obligator pentru ofertanți imediat, iar pentru comuna bisericească numai după aprobarea lui de către Venerabilul Consiliu eparhial.

Tolvădia, la 27 August 1939.

Ilie Jivoin,
secretar.

Aureliu Gătăianțu,
președinte.

Judecătoria mixtă Caransebeș secția c. f.

Nr. 1542/1938 c. f.

Publicațiune de licitație și condițiile de licitație.

În cauza de executare pornită de urmăritoare Banca Graniței s. a. în Caransebeș contra urmăritorilor Constantin Iona și soția sa născută Călina Bugariu din Caransebeș, la cererea urmăritoarei Judecătoria ordonă Licitațiunea execuțională în baza art. 144, 146, 147 din Legea LX. din 1881, asupra imobilului înscris ca proprietatea urmăritorilor în cf. a comunei Caransebeș din circumscripția judecătorei mixte Caransebeș Nr. coalei cf. 2142, sub A. 1 + Nr. top. 3756/1 arător la Racovița de un jug. 889 stp. a cărui preț de strigare va fi 5625 lei, apoi asupra imobilelor înscrise ca proprietatea urmăritorilor în coala cf. No. 2143 a comunei Caransebeș sub A. I. 1-2 Nr. top. 1702 grădină în Intravilan de 263 stp. și No. top. 1703 casă pe intravilan cu No. 221 de 86 stp. a cărui preț de strigare va fi

11.887 lei 50 bani și de sub A. + 2 No. top. 3755/1 fâneață în Racovița de 1398 stp. a cărui preț de strigare va fi 3000 lei și în fine asupra imobilului înscris ca proprietatea urmăritorilor în coala cf. No. 2144 a com. Caransebeș sub A. + 1 No. top. 4586 pășune la Șesul Roșului de 749 stp. a cărui preț de strigare va fi 1500 lei, pentru încasarea creanței de 39.688 lei capital interese de 3% de la 7 Aprilie 1934 spese de proces și de executare de 1000 lei, fixate până acum, spese de 1100 lei fixate acum pentru cererea de licitație; precum și pentru încasarea creanței de 4000 lei capital și accesorii a cred. ip. Sigismud Wiener din Caransebeș.

Fixează termen pentru ținerea licitațiunii **pe ziua de 16 Octombrie 1939 ora 9 a. m.** în localul oficial ușa No. 14.

Caransebeș, la 24 Iunie 1938.

Judecător **Leo Pető.**

Dir. c. f. **D. Lăzărel.**

Pentru conformitate:

D. Lăzărel directorul c. f.

Ripizi, cruci mari, pentru ripizi, sfeșnice pentru ripizi, chivoturi, policandre, sfeșnice mari cu mai multe brațe, toate lucrute din lemn de un anume lucrător adânc cunoscător al obiectelor bisericești în stil bizantin; în condițiuni superioare se află de vânzare la **LIBRĂRIA DIECEZANĂ**, cu următoarele prețuri:

Ripizi Nr. 1 à 700 lei

"	"	2	"	850	"
"	"	3	"	1100	"
"	"	4	"	850	"
"	"	5	"	950	"
"	"	6	"	850	"

Cruci mari pentru ripizi Nr. 1 à 850 lei

"	"	"	"	2	"	950	"
"	"	"	"	3	"	850	"
"	"	"	"	4	"	700	"
"	"	"	"	5	"	800	"
"	"	"	"	6	"	950	"

Sfeșnice pentru ripizi Nr. 1 à 160 lei

"	"	"	"	2	"	160	"
"	"	"	"	3	"	190	"

Chivoturi Nr. 1 à 5500 lei

"	"	2	"	3500	"
"	"	3	"	4000	"

Policandre Nr. 1 à 2900 lei

"	"	2	"	4800	"
"	"	3	"	4600	"
"	"	4	"	1850	"
"	"	5	"	3800	"
"	"	6	"	5000	"

Sfeșnice mari în fața Sf. Altar:

Nr. 1	à	1700	lei
"	2	"	1100
"	3	"	1000
"	4	"	1890
"	5	"	2000
"	6	"	2000

Cruci cu stativ mici 220—250 lei